

íkkí örkymlast av teim elektrísku.

Ivaleytt tann mest spennandi nýggi tætturinn í hesari stevnu-konsert var slagverksbólkurin hjá Lene Jensen. Lene, ung sum hon tó er, er gítin í danska musikk-skúlaheiminum fyrri sitt arbeiði í Rødovre kommunale Musikskole, sum hevur ein tann besta slagverksbólkinn millum musikk-skúlar í Danmark. Hesi ljóðfórir, marimbúr og zylofonir, eru kostnaðarmikil, men tey geva valuta fyrri pengarnar. Sera ynskiligt er tað tí, at Lene, sum tann góði musikarin og lærarin hon er, fær bestu umstøður til at upparbeiða slíkan slagverksbólk, sum ivaleytt eftir stuttari tíð kundi gjørt ein umboðandi stoltleiki hjá Tórshavnar Musikk-skúla. Í hesum sambandi havi eg eisini hug at nevna, at tað er vinningur fyrri musikk-skúlan, at vit við hesum nýggja ljóðfórisbólki eisini hava fingið okkara fræga tónlistamann Paula í Sandagerði knýttan at skúlan arbeiði.

Ein ójavni er tað í okkara musikk-skúla eins og ivaleytt aðrastaðni við, at dreingir mynda litið meira enn fjórðingin av næmingunum. Men slagverkið og el-ljóðfórirni tey kunnu kappast við fótbóltn og eiga at sleppa tað nóg meira, enn tað higartil hevur verið høvi til, serliga úti um landið.

At enda komu tungvektararnir, framkomna harmoniorkestrið og bigbandið.

Stefan Simonsen stjórnaði meginpartinum hjá harmoniorkestrinum, men eisini Bjarni Berg - við frálíkum euphoniumsolisti - og Atli Petersen høvdu sín leiðandi leiklut. Um hendan tætt eins og um stórbandið, sum Brandur Óssurson og Eiríkur Skála høvdu havt ábyrgdina av, og sum Eiríkur stjórnaði, er at siga, at her ikki varð friggjað til lættvunnar effektir, sum slíkir bólkur kunnu friggja

til, men við dygdargóðum tónleikvar her gjørt eitt seriøst arbeiði, sum gjordist eitt virðiligt clou í einari allar vegin hugvekjandi, men í so drúgvari musikk-skúlauppliving.

Konsertin vardi uttan steðg í út móti trimum tímunum, og tað er synd serliga móti teimum bólkum, sum koma seinast. Veit ikki, hvussu long leygardagskonsertin var, men um ymsu musikk-skúlarnir við

sínum solistum og bólkum her vóru so væl umboðaðir, at tey fyltu meira enn tímalanga skrá, mundi tað verið gott hugskot, at havt slíka konsert eisini friggjakvöldið, so stevnubólkarnir høvdu sunnudagin fyrri seg sjálvar.

Hetta má tó ikki takast sum kritikkur, men sum positiv ábending, tí har var ongin deyð og órógvandi lóta í Norðurlandahúsinum. Tað kunnu vit takka

musikk-skúlastjóranum Martini Mouritsen fyrri, sum persónliga skipaði fyrri hesari megnar framfórsu frá byrjan til enda. Við sínum royndum sum orkesturmaðurur eisini í praktiskari fyrri skipan og ikki minni við sínum kveikjandi havnarhumori fekk hann øll umskifti til at ganga so leikandi lætt, sum tað á nakran hátt lat seg gera í so stórum og fjølbroyttum tiltaki. Fyrri musikk-skúlan er tað

av stórum týðningi, at hansara virksemini kemur fram í dagsins ljós. Tí er tað at harmast um, at Sjóntvarp Føroya, serliga í hesum mentanarmeylandi tíðum, ikki gevur Føroya Musikk-skúla tað lógvatak, sum hann hevur uppið.

Ólavur Hátún

Tónar í tíðini

Løg hjá Knút Olsen

Pápi er óður

Jensina Olsen

Pá-pi er ó-ður, og mam-ma er ill, og ket-tan er rýmd upp á

o-vas-tu hill, og sys-tir, hon skel-dar: Tví vo-rðið tær, Páll, hví

skul-di tú koy-ra vart sjón-varp um koll.

1. Pápi er óður,
og mamma er ill,
og kettan er rýmd
upp á ovastu hill,
og systir, hon skeldar:
Tví vorðið tær, Páll,
hví skuldi tú koyra
vart sjónvarp um koll.

2. Men um eg nú stillaði
meg, har tað stóð,
og segði gott kvøld
og ba-bu og halló,
so kanska tey ikki
saknaðu tað, -
og so vóru mamma
og pápi helst glað.

Alexandur Kristiansen

